

HAMK

Häme University
of Applied Sciences

Tämä on rinnakkaisallenne alkuperäisestä artikkelista /
This is a self-archived version of the original article.

Version: Accepted manuscript / Final draft

Käytä viittauksessa alkuperäistä lähdettä: /

To cite this article please use the original version:

Sipilä, A. (2025). Tuulenskaadoista tukkipuuta?.

Metsälehti Makasiini (5), 43.

Tuulenskaadoista tukkipuuta?

Alkukesän metsäretki toi ikäviä uutisia. Nelikymppiseen kuusikkoon tehtiin harvennus kaksi vuotta sitten. Ensimmäinen talvi meni hyvin, mutta nyt harvennetulta kolmen hehtaarin alueelta löytyi nelisenkymmentä vaurioitunutta puuta. Osasta oli pudonnut viisi metriä latvasta lumen takia: muutama oli katkennut poikki keskeltä tai kaatunut juurineen. Pahimmassa tuhokeskitymässä oli puolet tuhokuusta vain muutaman aarin alalla.

Pienet puuerät, alle 20 mottia, eivät kiinnosta puunostajia. Juuri harvennettua metsää ei kannata uudestaan käsitellä, eikä vieressä ole muuta leimikkoa, johon tuhoalueen voisi yhdistää. Vaurioituneita, yli 10 cm paksuja kuusia oli yli 10 kuutiometriä, joten myös metsätuholain sallima maksimimäärä ylittyi. Ja tuollainen keskittyminen on otollinen kirjanpainajan leviämislle.

Eli ainoa vaihtoehto oli palkata joku töihin tai mennä itse tekemään puut. Olen jonkun verran sahaillut aikaisemmin, joten työ kaatui omalle kontolle. Sateisen kesäkuun ja helteisen heinäkuun takia hakkuu meni vasta kesäloman viimeiselle viikolle. Lintujen pesimäaika oli pääsääntöisesti ohi, joten siltä osin ajankohta oli sopiva.

Metsälohko on vajaan 10 kilometrin päässä kotoa, eikä perille asti ole henkilöautokelpoista tietä. Viimeiset 400 metriä joutuu kävelemään - tai menemään traktorilla. Valitsin jälkimmäisen vaihtoehdon, koska mukaan piti saada varasaha, polttoaineet, varaketju, teroitusvälineet, riittävästi vettä ja eväät.

Ammattimies olisi tehnyt urakan päivässä, mutta menin nyt helteiden ehdoilla. Jaoin urakan kahdelle päivälle ja yritin päästä metsään mahdollisimman aikaisin. Iltapäivällä oli liian kuuma turvavarusteissa työskentelyyn. Miestä joutui tankkaamaan enemmän kuin sahaa, kun juotavaa meni litra joka tunti.

Lumen pudottamat latvat jätin lahoppuiksi ja keskityin vain tukkipuuhin. Kaksihaaraiseen koivuun konkeloon kaatunutta kuusta en edes yrittänyt kaataa, vaan se tehdään traktorin paikalla ollessa. Kaikkia kuolleita puita ei poistettu, vaan jätin kuivolle kolme pystykuivaa kuusta. Ne olivat kuolleet jo aikaisemmin, niistä oli kuori lähtenyt, eivätkä ne enää uhkaa eläviä puita. Järeää lahoppuuta metsiin tarvitaan lisää ja sitä sinne pyrin jättämään.

Tukit sahataan lähiviikkoina kenttäsaahalla ja taapeloidaan pihapiiriin. Pienempiläpimitäiset, lyhyet tai sälöytyneet puut teen polttopuiksi.

Juhannusviikolla oli myös pitkästä ajasta istutusta, kun 1 500 kesäkoivua löysi paikkansa edellisellä viikolla muokatulta uudisalalta. Istutus meni aika myöhään, kun hakkuualan metsätähteiden korjuu oli myöhässä. Maata pääsee muokkaamaan vasta kun metsätähteet on kerätty. Ja jos maa on muokattu, ei risuja enää kerätä. Rehevillä mailla istutuksen viivästyttäminen vuodelkin lisää ruohottumista ja tuo sitä kautta omat hankaluutensa. Risujen korjuun hitaus taitaa olla laajempikin ongelma, aika moni metsänomistajatuttuni valittaa samasta asiasta.

Antti Sipilä

Kirjoittaja on metsänomistaja ja metsänhoidon lehtori Hämeen ammattikorkeakoulussa